

ви, мѣдникари, ако останаше на такъвизи шарлатаны да съчиняватъ закони за управление на обществото!

— Тѣзи злодѣйци сж които во времето на Нерона западиха Римъ, извика златарьтъ.

Тѣй като вджваше този пріятелскій разговоръ физиономіята и подозрително званіе на вѣрата на Назарянина, той разумѣ че докарваше страхъ на предстоящитъ. Той погледнж наоколо и видѣ че любопытнитъ са натрупвахж и шумняхж, погледнж ги ещо веднажъ съ недовѣріе и жалость, загжриж са въ тогата си и си отиде като прече полека, но съ и съ начинъ да са чуе, слѣдущитъ думи.

— Чада на заблуденіето, идолопоклонници! Не вы ли научи трусятъ на минялата нощъ? Глупцы! въ какво състояніе ще вы намѣри смъртьта?

Множеството чу тѣзи пророчески думи и ги истълкува различно кому какъто искаше страхътъ или невѣжеството, но спикытъ бѣхж убѣдени че сж были проклеванія противъ тѣхъ; тѣ гледахж на Христіанина като на врагъ на челоувѣческія родъ и го хуляхж, и прилагателното *безбожникъ* най често ся повтаряше. Туй можаше да научи и насъ послѣдователитъ на тържествующата вече религія на Христа, че не трѣба да гонимы днесъ вѣрованія, каквото бѣше вѣрованіето на Олинеа, нито да стрѣлямы противъ друговѣрцитъ учоренія, каквито тогасъ претърпявахж нашитъ отцы.

Когато Олинеъ изминж множеството и стигнж въ по тихо мѣсто, съгледа обрнжто къмъ него блѣдното и прискърбно лице на единъ челоувѣжъ котото тосъ часъ позна.

Като покрываше свещеническото си облекло съ тогата, младийтъ Апикидъ гледаше на ученика на новата и таинственна вѣра въ която и той безъ малко щѣше да са огласи.

Да не е и той нѣкой прелститель? мыслеше въ себе си. И той простъ и миренъ въ обходата си, въ дрехытъ и въ лицето си, да не крые и той подъ строгостьта на чувствата развратены чувства като Арбакъ? Покриваното на Весталката да не прикрыва срамотытъ на блудницата?

Олинеъ който са събираше съ различни челоувѣпы и са одушевляваше отъ религіозенъ вѣсторгъ и познаваше дълбоко челоувѣческото сърце, предугади че Апикидъ душевно е смутенъ; той го приближи втрече са въ него и съ лице тихо и чисто.

— Миръ на тебе! рече като поздрави жреца на Изида;

— Миръ! повтори този думата съ видѣ толкови болезнененъ, щото и самъ Назаряницътъ осѣти болката му.